

Životopis

Alenka Vincíbrová se narodila 9. července 1932 v Praze. Dětství prožila převážně na Malé Straně, kam se rodina přestěhovala, když jí byly čtyři roky. Vyrůstala ve velké rodině, byla předposlední ze sedmi dětí. Otec Karel Hrabák byl obchodník, matka Marie Hrabáková, rozená Teršová, byla kuchařka a starala se o domácnost. Rodiče se později rozvedli.

Alenka chodila školy v Josefské ulici. Její dětství bylo sice skromné, ale plné her – s kamarádkami a s dětmi ze školy si hrála jak pod Karlovým mostem, tak i v parku. Na Prahu vzpomínala celičký svůj život a moc ji měla a má ráda.

Když jí bylo šest let, začala druhá světová válka. Nálety začaly být tak časté, že to lidi brali jako každodenní věc. Ve škole nebyly kryty, jen sklepení a při poplachu děti utíkaly domů. Rodina žila na přídělové lístky, jídla byl nedostatek. Sušily se kůrky chleba, vařilo se domácí pivo. Vzpomínky na válku jsou často bolestné. Dobře si pamatuje, jak jí během bojů na konci války těsně kolem hlavy prolétla kulka, když šla po pavlači pro vodu. Po válce byla svědkem odsunu německých vojáků, na který nikdy nezapomene.

Po škole se vyučila krejčovou v pražském salonu Nasková. Šití se jí stalo celoživotní oporou. Pracovala, aby se uživila, a později ji právě šití (podle jejích vlastních slov) zachránilo. V mladém věku se vdala (1954), ale první manželství nebylo šťastné. Její muž Vladimír Procházka byl nadaný malíř, ale propadl alkoholu a začal být jiným člověkem než byl dříve. Po rozvodu v roce 1958 se paní Vincíbrová přestěhovala s dcerou Helenkou (1956-2012) ke svému bratrovi Otovi Hrabákovi do Chrástavy u Liberce, kde se sblížila se svým druhým mužem Miroslavem Vincíbrem. S ním měla druhou dceru Zlatuši (nar. 1963). Muž ji naučil spravovat hodinky, budíky i kuchyňské hodiny. Pracovala také v továrně v Chrástavě u mykacích strojů, což byla fyzicky velmi náročná práce, která jí způsobila zdravotní potíže.

V roce 1963 se vrátila zpět do Prahy, na Malou Stranu, do bytu, kde vyrůstala. V bytě ale rodina zůstala tři roky, potom se několikrát stěhovali. Po smrti manžela v roce 1979 dostala rodina byt na novém sídlišti v Letňanech.

Paní Alenka vystřídalala několik zaměstnání: pracovala jako pěstounka a pečovatelka ve školce u Libeňského plynojemu, pracovala s dětmi se zbytky zraku i se slepými studenty, později na konzervatoři pro nevidomé. Aby mohla ve školství

zůstat, začala studovat večerní pedagogickou školu, kterou však kvůli rodinným důvodům nemohla dokončit.

Vedle zaměstnání celé noci šila, aby uživila rodinu. Šila soukromě, byla ale oficiálně přihlášená na úřadě a z výdělku platila daně. V té době již žila v Letňanech a v Libni

pořádala kurzy šití. Šití pro ni znamenalo podporu a jistotu v těžkých dobách.

Prožila i další historické zlomy. V srpnu 1968 byla svědkem příjezdu sovětských tanků, sametovou revoluci v roce 1989 vítala s velkým úsměvem. Václava Havla si pamatovala ještě z jeho dětství, kdy chodil se svou matkou do krejčovského salonu.

Celý život kladla důraz na vzdělání, lidskost a sílu charakteru. Vždy říkala, že nadání samo nestačí – člověk se musí především snažit a být vnitřně silný. Její život byl plný práce i těžkých zkoušek, ale také vytrvalosti, odpovědnosti a lásky k lidem a rodině i k Praze, která pro ni zůstala a zůstává domovem po celý život.

